

עפ"ג 53642-02-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד ג'בארין

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 53642-02-25

עפ"ג 65987-02-25

לפני:

כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופטת רות רון

מדינת ישראל

המערערת בעפ"ג
53642-02-25
והמשיבה בעפ"ג
65987-02-25
נגד

1. מוחמד ג'בארין
2. עבד אלמאלק ג'בארין

המשיבים בעפ"ג
53642-02-25
והמערערים בעפ"ג
65987-02-25

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנוף
הגליל-נצרת מיום 08.01.2025 שניתן על-ידי
כבוד השופטת א' רבהון
י"ד בתמוז התשפ"ה (10 יולי 2025)
עו"ד

תאריך ישיבה:
בשם המערערת בעפ"ג
53642-02-25

עו"ד עאדל בוראת

בשם משיב 1 בעפ"ג
53642-02-25

עו"ד זוהר ארבל

בשם משיב 2 בעפ"ג
53642-02-25

פסק-דין

השופט חאלד כבוב:

1. ערעורים מזה ומזה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (כבוד השופטת א' רבהון)
בת"פ 8092-02-24 מיום 08.01.2025, בגדרו נגזרו על משיבים 1 ו-2 בעפ"ג 53642-02-25 (להלן

בהתאמה: מוחמד ו-עבד, וביחד - המשיבים) - 50 חודשי מאסר בפועל ו-36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

עניינם של הערעורים שלפנינו הוא במדיניות הענישה הראויה לעבירה של ניסיון לחבול בחומר נפץ, לפי סעיף 330 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכנגזרת מכך, בעונשים שנכון לגזור בענייננו על המשיבים.

2. אקדים ואומר, כי בתום הדיון שהתקיים לפנינו הצענו לצדדים כי ייקבע כדלהלן: בהעדר נסיבות חריגות, מתחם העונש ההולם בגין הרשעה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין יעמוד על 48 עד 72 חודשי מאסר. אשר לענייננו - על מוחמד יגזרו 62 חודשי מאסר בפועל; ואילו על עבד, שהורשע בסיוע לעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, יגזרו 42 חודשי מאסר בפועל.

הצעתנו - התקבלה. אנו מורים אפוא על קבלת הערעור שהגישה המערערת בעפ"ג 53642-02-25 (להלן: המדינה) בהתאם למפורט לעיל, לצד הותרת הענישה הנלווית שנקבעה בפסק הדין קמא. ממילא, דין הערעור בעפ"ג 65987-02-25 - להידחות.

3. בצד האמור, ומפאת חשיבות הדברים לעתיד, מצאתי לפרט קמעא על אודות עיקרי הנימוקים שהובילו לתוצאה זו.

4. תמצית סיפור המעשה הוא שהמשיבים, אשר אינם מכירים את המתלונן, קשרו קשר עם אחרים להניח מטען חבלה מתחת לרכבו, במטרה לפגוע בו. לשם כך, מוחמד נסע לביתו של המתלונן בעין מאהל במטרה לאתר את רכבו, ומשלא איתר את הרכב, המשיך ונסע למקום עבודתו של המתלונן - ששימש כמאבטח במרכז הקניות 'מרכזה' בנוף הגליל - שם הרכב אותר. בהמשך, המשיבים לקחו את רכבו של מוחמד, שינו את לוחית הזיהוי שלו, ונסעו לעבר רכבו של המתלונן כשברשותם מטען חבלה בעל מערכת הפעלה אלחוטית, הכולל חומר נפץ מסוג RDX, שיש בכוחו להמית אדם. כשהגיעו השניים סמוך לרכבו של המתלונן הם המתינו מספר דקות, ולאחר מכן יצאו מהרכב. חלוקת העבודה בין השניים כללה את התפקידים הבאים: מוחמד הצמיד את מטען החבלה לתחתית רכבו של המתלונן; בעוד שעבד פתח את תא המטען של הרכב בו הגיעו המשיבים במטרה לחפות על מוחמד, ולאחר מכן תצפת על מעשיו. מעשים אלו נעשו על-ידי מוחמד בעת שהלה היה משוחרר בערבות בהחלטת קצין משטרה, בה נאסר עליו להיכנס ליישובים עין מאהל ונוף הגליל. לאחר מכן, עדכנו המשיבים אדם אחר בדבר הנחת המטען, באמצעות הודעה בה נכתב "מוכן אחי". למרבה המזל, השניים נתפסו על-ידי שוטרים סמוך לצומת 'המוביל', בדרכם בחזרה מהנחת המטען, וכוח משטרה נוסף הרחיק את האזרחים ששהו ליד רכבו של המתלונן עד להגעת חבלן משטרה למקום.

5. המשיבים הודו בעובדות שפורטו לעיל במסגרת הסדר טיעון. בהתאם, מוחמד הורשע בעבירות של ניסיון לחבול בחומר נפץ, לפי סעיף 330 לחוק העונשין; ואילו עבד הורשע בסיוע לעבירה זו, לפי סעיפים 330 ו-31 לחוק העונשין. בנוסף, המשיבים הורשעו בעבירות של נשיאה והובלה של נשק בצוותא, לפי סעיפים 144(ב) ו-29 לחוק העונשין; ושינוי זהות של רכב בצוותא, לפי סעיפים

413ט ו-29 לחוק העונשין. לבסוף, מוחמד הורשע לבדו בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

6. לאחר שעמד בית המשפט המחוזי על הפגיעה החמורה בערכים שעליהם נועד החוק להגן ועל מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיהם של מוחמד ושל עבד עומד על 40 עד 70 חודשי מאסר, ו-30 עד 50 חודשי מאסר, בהתאמה. לאחר שקילת מכלול נסיבותיהם האישיות של המשיבים לקולה ולחומרה, נגזרו על המשיבים העונשים שפורטו לעיל, לצד פסיקת פיצויים למתלון.

7. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשו הערעורים שבכותרת. בתמצית, המדינה טענה כי העונש שנגזר על המשיבים חורג באופן קיצוני מהעונש שראוי היה להטיל עליהם נוכח חומרת מעשיהם. מנגד, המשיבים טענו כי בית המשפט המחוזי החמיר עמם יתר על המידה, כאשר שקל לחובתם נסיבות שונות שלא הופיעו בכתב האישום המתוקן; חרג לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת; ולא שקל כראוי את נסיבותיהם האישיות, הודאתם במיוחס להם, והעובדה שמעשיהם לא הובילו לנזק.

דיון

8. הלכה למעשה, אין מחלוקת של ממש כי בית המשפט המחוזי עשה מלאכתו נאמנה בעת שבחן את מדיניות הענישה הנוהגת (ראו למשל: דברי באת-כוח המדינה בעמוד 4, שורות 16-17 לפרוטוקול). אף-על-פי-כן, המדינה סבורה כי יש מקום להתערב בגזר הדין, בעיקר מאחר שמדיניות הענישה הנוהגת אינה תואמת את הענישה הראויה בעבירות מושא ענייננו בשל חומרתן הרבה.

9. הדין עם המדינה.

10. לא מכבר ניתן פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 4047/24 מדינת ישראל נ' ספדי (22.04.2025) (להלן: עניין ספדי), שם נדונה מדיניות הענישה הראויה בעבירה של היזק בחומר נפץ, לפי סעיף 454 לחוק העונשין. ואכן, קיים דמיון רב בין הערכים המוגנים בעבירות לפי סעיפים 330 ו-454 לחוק העונשין. בשל חשיבות הדברים לענייננו, אביא את סעיפי החוק בלשונם:

נסיון לחבול בחומר נפיץ 330. המניח בכל מקום שהוא חומר נפיץ שלא כדין, בכוונה לגרום חבלה לזולתו, דינו - מאסר ארבע-עשרה שנים.

היזק בחומר נפץ 454. העובר עבירה כאמור בסעיף 452 [ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין - ח' כ'] על ידי חומר נפץ, דינו - מאסר חמש-עשרה שנים, והוא אם היה אדם במקום המעשה או אם ההרס או הפגיעה סיכנו חיי אדם ממש.

עמוד 3

בשני המקרים, הערך המוגן הוא שלמות גופו של אדם ומניעת הפגיעה בו באמצעות שימוש בחומר נפץ. ההבדל העיקרי בין העבירות הוא שעבירה לפי סעיף 330 עוסקת בניסיון לעבור את העבירה, בעוד שעבירה לפי סעיף 454 עוסקת בעבירה המושלמת. במקביל, עבירה לפי סעיף 330 כוללת יסוד נפשי של כוונה לחבול באדם; בעוד שעבירה לפי סעיף 454 מסתפקת ביסוד נפשי של מודעות לכלל יסודות העבירה, ובכלל זאת קיומו של אדם במקום או סכנת חיים ממשית שנגרמת כתוצאה מביצוע העבירה. גם העונש המקסימלי בגין ביצוע העבירות דומה, הגם שלא זהה: 14 שנות מאסר בגין עבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, ו-15 שנות מאסר בגין עבירה לפי סעיף 454 לאותו חוק.

11. בעניין ספדי הוטעם כי רמת הענישה שנהגה עד לאחרונה ביחס לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין, לא מבטאת את העונש הראוי לעברין המניח מטען נפץ במטרה לפגוע ברכוש, כאשר הוא מודע לנוכחותו של אדם במקום או לכך שמעשיו עלולים לסכן חיי אדם. לפיכך, נקבע כי כלל האצבע לצורך קביעת מתחם העונש בעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין "בנסיבות בהן מדובר בכוונה לפגוע ברכוש בלבד או להטיל מורא", יעמוד על 48 עד 72 חודשי מאסר בפועל (שם, פסקה 11).

12. דברים אלו, שנקבעו בעניין ספדי לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין, יפים גם לעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין. אמנם, בעניין ספדי דובר במי שהצליח לפגוע ברכוש באמצעות מטען הנפץ, ובכך יש ממד לחומרה ביחס למי שהורשע בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, כבעניינו, שלא הצליח לגרום נזק כלל. מנגד, הרשעה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין נושאת ממד של חומרה ביחס להרשעה לפי סעיף 454 לחוק, שכן במקרה הראשון מדובר בעברין שהניח מטען נפץ בכוונה לחבול בגופו של אדם, בעוד שבמקרה השני די בכך שהעברין היה מודע לקיומו של אדם במקום העבירה.

13. מטעמים אלו, סברנו כי נכון להשוות את מתחם הענישה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין למתחם שנקבע בעניין ספדי לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין.

בשולי הדברים

14. טרם חתימה, אבקש להתעכב על שתי סוגיות - שהן במידה רבה אנומליות - הנגזרות מגלגוליו של חוק העונשין מהעת המנדטורית ועד לימינו-אנו.

15. האנומליה הראשונה. בסמיכות לסעיף 454 לחוק העונשין ממוקמת עבירה כמעט זהה לזו שבסעיף 330 לחוק שבמוקד עניינו - כוונתי היא לסעיף 456 לחוק העונשין, שזו לשונו: "המניח שלא כדין חומר נפץ במקום כלשהו, בכוונה להרוס נכס או להזיק לו, דינו - מאסר חמש-עשרה שנים". הן סעיף 330 הן סעיף 456 עוסקים באדם המניח חומר נפץ במקום כלשהו, שלא כדין, בכוונה פלילית. ההבדל היחיד בין הסעיפים הוא במהות הכוונה: סעיף 330 עוסק, כאמור, במצב שבו כוונת העברין היא לחבול באדם, בעוד שסעיף 456 עוסק במצב שבו העברין מתכוון להרוס נכס או להזיק לו. לכאורה, ניתן היה לחשוב - במידה לא מבוטלת של צדק - כי כוונה לחבול באדם תוביל לענישה חמורה יותר מאשר כוונה לפגוע ברכוש. ואולם, מחוקקנו קבע אחרת. בפועל, העונש על עבירה לפי סעיף

330 - ניסיון לחבול באדם - עומד על 14 שנות מאסר; בעוד שהעונש על עבירה לפי סעיף 456 - ניסיון להזיק לרכוש - עומד על 15 שנות מאסר.

מקורם של סעיפים אלו בחוק העונשין הוא בסעיפים 239 ו-327 לפקודת החוק הפלילי, 1936 (להלן: הפקודה). בסעיף 239 לפקודה נקבע כי "כל המניח שלא כחוק חמר פיצוץ בכל מקום שהוא, מתוך כונה לגרום חבלה לאדם אחר, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה"; ואילו בסעיף 327 לפקודה נקבע כי "כל המניח חמר-פיצוץ בכל מקום, שלא כחוק ומתוך כונה להשמיד או להזיק רכוש, דינו - מאסר חמש עשרה שנה". יסודות עובדתיים זהים; וכוונה אחרת. כאשר הכוונה היא לחבול באדם 'תג המחיר' הוא 14 שנות מאסר, ואילו כאשר הכוונה היא להזיק לרכוש 'תג המחיר' עולה ל-15 שנות מאסר.

אוסף ואצין, כי מעין בנוסח המקורי של הפקודה המנדטורית עולה, כי בתחילה העונש על שתי העבירות האמורות היה זהה - 14 שנות מאסר. למעשה, האנומליה האמורה נולדה כתוצאה מהחוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 28) התשכ"ו-1966, שבמהלך שינוי רחב יותר של עונשים שונים שנקבעו בפקודה, שינה גם את העונש החל על עבירה לפי סעיף 327 לפקודה, מ-14 שנות מאסר ל-15 שנות מאסר, תוך הותרת העונש על עבירה לפי סעיף 239 לפקודה ללא שינוי. ברם, ספק רב אם כוונת המחוקק הייתה לקבוע כי הכוונה לפגוע ברכוש באמצעות חומר נפץ חמורה יותר מהכוונה לחבול באדם באופן דומה. יתכן, אפוא, שהגיעה העת לשקול להבהיר בחקיקה הישראלית את מה שנראה כמעט מובן מאליה, והוא שהנחת חומר נפץ בכוונה לחבול בגופו של אדם חמורה יותר - ולמצער לא פחות - מאשר הנחת חומר נפץ בכוונה לגרום נזק לרכוש.

16. האנומליה השנייה. סעיף 329(א)(5) לחוק העונשין קובע כי אדם "המניח, בכל מקום שהוא, חומר מרסק או נפיץ [...] בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה [...] דינו - מאסר עשרים שנים". חלופה זו של עבירת 'חבלה בכוונה מחמירה' אינה תלויה בהתקיימות תוצאה כלשהי. די בכך שאדם מניח חומר נפץ 'בכוונה המיוחדת' המפורטת בסעיף על מנת שהעבירה תושלם (ראו: ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 130-131 (2005), שם נדונה החלופה השנייה שבסעיף 329(א) לחוק העונשין). ניתן לתהות אפוא מדוע נדרשה עבירת הניסיון המפורטת בסעיף 330 לחוק העונשין בנפרד מסעיף 329(א)(5) לחוק העונשין. אמנם, סעיף 330 לחוק העונשין מסתפק לכאורה בכוונה לגרום חבלה 'רגילה', ובכך קיימת רבותא מסוימת לעומת סעיף 329(א)(5) לחוק העונשין. ברם, דומה כי להבחנה זו אין נפקות של ממש בחיי המעשה. שכן, קשה להעלות על הדעת מקרה בו אדם מניח מטען נפץ "בכוונה לגרום חבלה לזולתו", כלשון סעיף 330 לחוק העונשין, מבלי שתתקיים בו הכוונה המתוארת בסעיף 329(א) לחוק העונשין. זאת, נוכח התוצאה הטבעית הצפויה של הנחת חומר נפץ שנועד לפגוע באדם. כך למשל, בעניינו, תואר בכתב האישום כי מטען הנפץ שהונח מתחת לרכבו של המתלונן היה מסוגל להמית אדם. קשה אפוא לקבל את ההנחה כי המשיבים התכוונו 'לחבול' במתלונן אך לא לגרום לו 'חבלה חמורה'. כידוע, חזקה על אדם שהוא מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו (ראו מני רבים: ע"פ 5922/22 קוזלוב נ' מדינת

ישראל, פסקה 7 (13.08.2023) (להלן: עניין קוזלוב).

17. לא למותר לציין, כי ככל שעסקינן במקרה שבו אדם הניח מטען נפץ בכוונה לגרום לחבלה רגילה 'בלבד', מתעוררת אנומליה נוספת: אדם כזה שיצליח לממש את זממו, יורשע בגין העבירה המושלמת ועונשו יעמוד על 6 שנות מאסר (לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין), בעוד שאדם שלא הצליח להוציא לפועל את מזימתו, והורשע בגין ניסיון בלבד, יישא עונש מאסר של 14 שנים (לפי סעיף 330 לחוק העונשין).

אנומליה דומה קיימת גם ביחס בין סעיפים 454 ו-456 לחוק העונשין. בהתאם לסעיף 454 לחוק העונשין, אדם ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין, באמצעות חומר נפץ, דינו - מאסר 15 שנים. ברם, דין זה חל, כאמור, רק כאשר "היה אדם במקום המעשה או אם ההרס או הפגיעה סיכנו חיי אדם ממש" (שם). לעומת זאת, אם אדם ניסה להרוס נכס באמצעות חומר נפץ, ולא הצליח לממש את זממו, לא קיים סייג דומה: אותו אדם יורשע לפי סעיף 456 לחוק העונשין ללא כל תלות בשאלה אם היה אדם במקום אם לאו, ועונשו - מאסר זהה של 15 שנים (ראו: פרופ' ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין כרך ב 84 (תשמ"ז) (להלן: פלר)).

קשה למצוא היגיון שיצדיק את התוצאות הללו.

18. במבט רחב יותר, כידוע, הפקודה כללה הוראת ברירת מחדל שלפיה העונש על ניסיון לעבור עבירה יעמוד על מחצית מהעונש שנקבע לעבירה המושלמת (סעיף 29(ד) לפקודה). ברירת מחדל זו יובאה בתחילה לחוק העונשין (בסעיף 32(4)); אך היא בוטלה בגדרו של תיקון מס' 39 לחוק העונשין (להלן: תיקון 39), עת נחקק סעיף 34 לחוק הקובע כי "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על ניסיון, שידול, נסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה". דהיינו, ברירת המחדל כיום היא, שעונש המקסימום על עבירת ניסיון זהה לעונש החל בעבירה המושלמת. הרחבתי על כך במקום אחר (עניין קוזלוב, פסקאות 26-29) והקורא יעיין שם.

19. הנה כי כן, מבחינה היסטורית, עבירות הניסיון הספציפיות הקבועות בחוק העונשין נועדו, ככלל, להחמיר את העונש שהיה ניתן לגזור על מי שמנסה לבצע עבירות מסוימות - חמורות במיוחד. ואולם, מששונתה ברירת המחדל ונקבע בסעיף 34 לחוק העונשין כי העונש על עבירות הניסיון, ככלל, יהיה זהה לעבירה המושלמת, שוב אין הצדקה לעבירות ניסיון עצמאיות שלצדן קיימת עבירה מושלמת; אלא-אם-כן מדובר במקרים שבהם, מסיבה כלשהי, המחוקק מבקש להקל את העונש החל על עבירת ניסיון מסוימת בהשוואה לעבירה המושלמת.

20. והערה אחרונה בהקשר זה: בהינתן הוראות החוק דהיום, ניתן לתהות אם התביעה רשאית להעמיד לדין אדם בעבירה שיש לגביה עבירת ניסיון ספציפית, בגין ניסיון לביצוע העבירה המושלמת, קרי - צירוף סעיף העבירה המושלמת יחד עם סעיפים 25 ו-34 לחוק העונשין, וזאת חלף העמדתו לדין לפי עבירת הניסיון הספציפית. מחד גיסא, סעיף 34 לחוק העונשין מסייג את ברירת המחדל

להשוואת העונש בין עבירת הניסיון לבין העבירה המושלמת במילים "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת", כך שניתן לסבור כי לא ניתן 'לדלג' מעל הוראת עבירת הניסיון הספציפית. מאידך גיסא, ניתן לסבור כי מאחר שבבסיס הבחירה לקבוע עבירת ניסיון ספציפית עמדה התכלית של החמרה בעונשו של עבריין בהשוואה לדין שהיה חל עליו עובר לתיקון 39, לא ניתן לעשות שימוש באותו סעיף על מנת להקל את העונש שייגזר על אותו עבריין, בניגוד לברירת המחדל החדשה שבחוק העונשין.

המלומד פלר התייחס בספרו לסוגיה זו בציינו, כי "קיימות גם נורמות בהן הגדרה מיוחדת של ניסיון ספציפי לעבירות מסוימות, כמובן כדי לקבוע בגינו, בשל כך, גם עונש מיוחד, בהשוואה להגדרה ולעונש לפי הנורמות הרגילות. למשל, [...] המנסה להרוס נכס בחומר נפיץ לפי סעיף 456 לחוק העונשין, כאשר הניסיון שלא בסימני ייחוד אלה, לעבור אותן עבירות, עניש לפי הנורמות הרגילות [...]". (פלר, בעמוד 84). לכאורה, ניתן היה לסבור כי בכך מתכוון פלר לומר כי כאשר קיימת עבירת ניסיון ספציפית, שוב לא ניתן לעשות שימוש בענישה הקבועה בהוראת הדין הכללי (ואכן, דומה כי כך הובנו הדברים בבש"פ 7886/99 לחיאני נ' מדינת ישראל (24.11.1999)). ואולם, עיון בדברים בהקשרם הנכון מלמד, כי פלר כתב את דבריו טרם תיקון 39, כאשר עבירות הניסיון הספציפיות נועדו להחמיר את העונש שהיה ניתן להטיל בהתאם להוראות הדין הכללי. קשה אפוא להסיק מכך שלאחר תיקון 39 ישמשו עבירות הניסיון הספציפיות כ'עיר מקלט' מפני תחולתו המחמירה של הדין הכללי.

21. כך או אחרת, סוגיות אלו חורגות מגדר הדיון שלפנינו, ועל כן לא נכון שנקבע בהן מסמרות. ואולם, לדידי, הדברים ראויים לבחינה מחודשת על-ידי הגורמים המוסמכים ברשות המחוקקת וברשויות התביעה.

סוף דבר

22. אשר על כן, אנו מורים על קבלת ערעור המדינה וכתוצאה מכך על דחיית ערעור המשיבים, הכול כמפורט בפסקה 2 לעיל.

חאלד כבוב
שופט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

רות רונן
שופטת

המשנה לנשיא נעם סולברג:

אני מסכים עם חברי, השופט ח' כבוב, כי בהעדר נסיבות חריגות, יש מקום להעמיד את מתחם העונש ההולם בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), כ'כלל אצבע', על 72-48 חודשי מאסר. גם נימוקיו - מקובלים עלי. אף אין לכחד, כפי שהטעים חברי, כי היחס בין סעיף 330 לחוק העונשין לבין סעיף 456 לחוק זה - מעורר אי-נחת; אולי אף דורש מחשבה מחודשת. שאר הערותיו המלומדות של חברי - מעוררות עניין, מרחיבות את הדעת, אך כדבריו, אינן נדרשות לשם הכרעה בערעורים שלפנינו; אותיר את הדיון בהן, אפוא, לעת מצוא.

נעם סולברג
משנה לנשיא

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, י"א באב התשפ"ה (5.8.2025).

חות רונן
שופטת
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט

נעם סולברג
משנה לנשיא

